

Kun nukahdin yhtenä viikonlopun lauantain iltana, tunsin jo kiitäväni kohti Unimaata. Yhtäkkiä pimeys kiepahti ympärilläni. Suljin peloissani silmäni. Minua huimasi. Sitten se loppui. Avasin silmäni. Häikäisevän kirkas valo oli jopa sokaista minut. Suljin nopeasti silmäni uudelleen. Sitten tuli jälleen se sama pimeys. Luulin näkeväni Unimaan alhaallani loistoissaan, mutta tunsin putoavani vierasta valopistettä kohti.... Heräsin joltakin pehmeältä alustalta, ja kun nousin, huomasin seisovani sammaleen päällä. Kirkkaan suosammaleen. Katselin ympärilläni. Siellä, missä olin, oli kuolemanhiljaista ja lämmintä. Kuuset ja männyt ympäröivät sankkana muurina minut ja sen pienen, vaivaisen sammalaukean, jolla seisoin yksinäni. Lähdin kävelemään. Yöpukuni tarttui puitten oksiin, kun raivasin kulkuani metsän siimekseen. Tartuin prinsessayömekkoni helmaan, ja kiskaisin sen irti oksasta. Sitten lähdin taas jatkamaan matkaani. Kuusen ja männynneulaset ja kävyt pistelivät inhottavasti paljaita jalkapohjiani. Seurasin pientä, synkännäköistä polkua yhä vain syvemmälle ja syvemmälle metsään. Kuljin vain, kunnes aurinkoa ei enää näkynyt, ja huomasin olevani eksyksissä, pois polulta. "Ties vaikka kuinka iso metsä tää on"! ajattelin surkeana, ja itku kirveli silmissä. "Oi, ja kun mulla on vielä niin huono näkö! Kun mulla ois ne silmälasit mukana"! ajattelin. Lyyhistyin sammalmättäälle istumaan, ja suljin silmäni. "Kun heräisin"! toivoin pian jo itku kurkussa. Vaaleaan tukkaani oli tarttunut neulasia ja roskia, ja nutturani oli sotkussa, samoin jalkani ja käsivarteni. Edessäni oli pieni lätäkkö, ja näin siitä omat kasvoni. Se ei kuitenkaan tuottanut minkäänlaista iloa, sillä olin eksynyt. Irrotin ärsyttävän pistävän ja irtilähteneen pompulan tukastani, ja laitoin tukkani uudelleen kiinni. Silloin minut valtasi aivan kauhea jano. Tunsin pian jo kuolevani janoon, sillä kieleni tarttui epämukavasti kitalakeen, ja kurkussa pisteli halu juoda. Mutta pienen vesilätäkön vesi saattoi olla vaikkapa myrkyllistä, sillä sen vesi pyörteili hiljalleen myrkyntäjäinä ja violetinvalkeina kiehkuroina. Kurkistin lätäkköön, mutta en pian saanut miltei silmiäni irti vedestä, vaan jo melkein join. Yhtäkkiä tuijotteluni lähteeseen keskeytyi, kun kuulin takaani läheneviä juoksuaskelia. "Ei, ei!" joku kirkaisi, kun olin juuri juomaisillani lätäköstä, ja tarttui minuun takaapäin. Ääni oli kauhistunut. Katsoin varovaisesti taakseni, ja saatoin nähdä uniystäväni Niinan joka oli viime hetkellä tullut pelastamaan minut. Niinan jäänsiniset silmät tuikkivat kauniina, ja suu vetäytyi surulliseen hymyyn. "Niina!sä – sä pelastin minun hengen! Mää oisin varmasti juonu tosta lätäköstä jos sä et olisi tullut!" huusin. "Älähän nyt turhia kehuskele. Ainahan vaistoan jos olet vaarassa, unitaijan avulla minä sen teen. Ja toisen unitaikurin Melinan avulla", sanoi Niina tuttuun vaatimattomaan tapaansa leppeästi, ja viittasi takanaan seisovan unitaikuri Melinan suuntaan. Melina näytti kauhistuneelta kun katsoi minua, koska olisin voinut kuolla. Niinankin silmissä oli pidäteltyä pelkoa. Niina halasi minua lämpimästi, ja sanoi: "Olsit kuollut, jos olisit juonut siitä lätäköstä. Tässä Myrkkymetsässä on niitä useita." Pian tämän jälkeen hyvästelin Niinan ja tämän ystävän unitaikuri Melinan. Tiesin että oli aika herätä. Siksi minun oli lähdettävä näin pian heti äsköisen tapauksen jälkeen."Hei sittel!" huikkasin taakseni. Sitten kaikki pimeni. Kun heräsin omasta vuoteestani taas Valvemaailmassa huomasin olevani tosi janoinen, ja menin juomaan.